

Beria

Cenk Çalışır

Birleşmiş Milletler, mülteciyi, “İrki, dini, milliyeti, belli bir sosyal gruba bağlılığı ya da siyasi düşünceleri nedeniyle zulüm göreceği konusunda haklı bir korku taşıyan, bu yüzden ülkesinden ayrılan ve geri dönmeyen veya dönmek istemeyen kişi” olarak tanımlamaktadır.

Mülteciler, canlarını kurtarmak için silahlı çatışmalardan kaçarak, evlerini, işlerini terk etmek ve yaşamlarına, kendilerine yabancı topraklarda devam etmek zorunda kalan insanlardır.

Onların yaşam haklarını, özgürlüklerini sağlamak yönünde atılan adımlar ne yazık ki istenen düzeyde değildir. Göç zorunluluğu günümüzün en önemli sorunlarından biri olmaya devam etmektedir.

Suriye’deki iç savaşın getirdiği dram, bu trajik kurguya ilham vermişse de belirtmek gerekir ki romanda adı geçen olaylar, mekânlar ve kahramanlar yazarın hayal gücünden ibarettir.

Kaç Aişe kaç!

Kamyonetlerin sesi uyandırdı geceyi. Ayın ışığı altında homurdanan yabani hayvanlar gibiydiler. Homurtularına insan çığlıkları karıştı. İlk duyan Aişe oldu. Ardından Abbas uyandı. Aişe kocaman gözlerle baktı kocasına.

“Neler oluyor Abbas?”

Makineli tüfek sesleri geceyi çarşaf gibi yırttı. Bir daha dikiş tutmayacak kadar böldüler karanlığı. İçinden çıkan adamlar kapıları tekmelediler. Erkekler uyukulu gözlerle açtılar evlerini. Çocuklar yataklarında, kadınlar telaşlı.

Kıyım başladı.

Şok etkisi yaratmak, köylülerin akıllarını alıp korkuya düşürmek, panik yaratıp teslim olmalarını sağlamak için birkaç kişiyi hemen oracıkta vurdular. Kanlı cesetlerin üzerlerine basıp girdiler evlere. Erkekleri ite kaka çıkardılar köy meydanına. Kızları ve kadınları ayırdılar. Çocukları analarından, kadınları kocalarından ayrı dizdiler. Erkeklerin ellerini bağlayıp yan yana diz çöktürdüler.

Siyah tulum giymiş, siyah sakallı, siyah bakışlı adamlardan biri palasını kaldırdı. Ayın cılız ışığında parıldayan çelik hızla indi. Önce metalin kemiğe çarptığında duyulan çatırtı deldi kulakları, arkasından kısa, tiz bir çığlık. Pala tekrar kalktı. Bu kez parlamadı. Hırıltı çıktı sıranın başındaki adamın gırtlığından. Kocaman açılmış gözlerindeki ışık zayıflarken, boğazındaki yırtıktan son kez hava çekmeye çalışıyordu.

Abbas camın ardından gördü dehşeti. Perdeyi kapattı. Aişe kucağında Beria’yla odanın kapısında bekliyordu. Ayaklarına baktı Aişe’nin. Titriyordu. Yüzü odanın duvarlarındaki kireçten daha beyaz.

“Arka kapıdan çıkalım!”

Aişe geriye döndü. Kocasının bir adım gerisindeydi. Abbas mutfak kapısını açtığında elinde makineli tüfek olan

genç bir adamla burun buruna geldiler. Abbas'ın yüzünde şaşkınlık, Aişe'nin yüzünde rahatlık vardı. Abbas şaşırmıştı, çünkü adamın yüzündeki nefreti görebiliyordu. Aişe, yanaklarındaki çiçek bozumlarından bildiği delikanlıyı neredeyse doğduğu günden beri tanıyordu. Komşu köyün haylaz delikanlısının kendilerine zarar vermeyeceğinden emindi. Üstelik silahlıydı. Kaçmalarına yardım edebilirdi.

Abbas kapıyı kapatmak için uzandığında, tüfeğin dipçdiği burnunu kırdı. Gözünden akan yaşlar, burnundan boşalan kanlara karıştı. Olduğu yerde sallandı. Öne doğru hamle yapıp siluet hâlinde gördüğü adamın beline sarıldı. Birlikte düştüler. Çocuğun arkadaşları gelmeden zaman kazanmak istiyordu.

“Koş Aişe koş! Dere yatağında bulurum sizi.”

Beria ağlamaya başladı. Aişe olanlara anlam veremiyordu. Aklı durmuş, zaman yavaşlamıştı. Köy meydanından gelen makineli tüfek sesleriyle irkildi.

“Kaç Aişe kaç!”

Gördükleri, duydukları anlam kazandı. Tehlikedeydiler. Küfürler, çığlıklar, Beria'nın hıçkırıkları. Kocası, çiçek bozumu lekeleri olan delikanlıyla alt alta üst üste boğuşuyordu. Kızına sarılıp koşmalı, Beria'yı kaçırmalıydı. Ölümünden uzağa, dere yatağına varacaktı. Abbas, o çocuğu alt edecek, yetiştirecekti.

İki gece dere yatağında yürüdü Aişe. Gündüzleri saklandı. Abbas'ın sesi içinde hiç susmadı.

“Kaç Aişe kaç!”

Annesinin yanına, kasabaya vardığında, Abbas'ın öldüğü haberi geldi. Siyah tulum giymiş, siyah sakallı, siyah bakışlı adamlar kıymışlardı Abbas'a. Kaçabilen üç-beş kişi kızların kaçırıldığını, kurşunla ölen erkeklerin şanslı olduğunu anlatıyordu.

Ölen ile öldürenin anlaşılamadığı bir konu olmalıydı elbet ama aklı almıyordu Aişe'nin. Neyi bölüşemediklerini

çözemiyordu. Yanağında çiçek bozumu lekeleri olan çocuğu düşündü; Abbas'a neden vurduğunu. Bilemedi.

Çok şey bilmezdi Aişe. Siyaset, telaffuzu zor bir sözcüktü. Kızı Beria'yı sağlıklı büyütmek, kadrini kıymetini bilecek bir kocaya gelin etmektir hayat. Gece olduğunda kızını kucağında uyutmaktan, sabah olduğunda Abbas'ın koynunda uyanmaktan başka beklentisi yoktu. Abbas işliyordu tarlayı, biraz sebze, biraz tahıl ekiyorlardı. Üç-beş de kümes hayvanı olunca karın dediğin doyuyordu. Zaten üç boğazdılar. Beria evlenip gelin olana kadar büyümeyecekti aileleri. Beria'dan sonra kurumuştur Aişe. Gebe kalamamıştı bir daha.

Korkuyordu. Savaş kasabaya da gelecekti. Annesinin evinde kaç gün kalabilir, bu korkuya kaç gün dayanabilirdi. Böyle yaşayamazdı. Bir kere kaçacak, kurtulacaktı. Kalırsa her gün kaçmak zorundaydı. Beria'yı böyle büyütemezdi.

Abbas'ın sesi içinde hiç susmadı.

“Kaç Aişe kaç!”

Aişe kocasına bir söz verdi o gece.

“Kaçacağız Abbasım kaçacağız.”

Ben bir tedarikçiyim...

Sedat, 1.78 santimlik boyuna karşın, kendisine eşlik eden dev adamın yanında, olduğundan daha küçük görünüyordu. Adamın pazılarının genişliği neredeyse bacaklarının çevresi kadardı. Siyah tişörtün altındaki kaslar, birçok kavgayı başlamadan bitirmek için yeterliydi. Sedat çok yumruk yemiş çok da yumruk atmış biri olduğu hâlde, siyah tişörtlünün dalaşmak istemeyeceği adamlardan biri olduğunu düşündü. Kavga etmek zorunda kalsa, en az beş mermi sıkması gerektiğine karar verdi.

Beyoğlu'nun arka sokaklarında, lüks bir pavyonun bodrum katındaydılar. Asma tavana gömülü kırmızı spotların aydınlattığı, ince, uzun, havasız bir koridorda.

Sedat'ın aklında ilk kez tanışacağı, eski kabadayılardan, yeraltının racon isimlerinden Faysal ve oğlu Okan vardı.

Çelik kapının önünde bekleyen adamı gördüğünde, yanındaki korumanın çok da iri olmadığını fark etti. Loş ışık altında siluet olarak gördüğü deve yaklaştıkça şaşkınlığı arttı. Bu kadar iri adamların ancak Amerikan filmlerinde olabileceğini düşünürdü. İki dev adam bakışlarıyla konuştular. Kapı önünde bekleyen takım elbiseli, Sedat'ın üzerini aramak için ellerini uzattı.

“Temizim. Emanet otomobilde.”

Bu açıklama bir şeyi değiştirmede. İri eller, vücudunun her yerinde gezindi.

Siyah takım elbiseli koruma, yumruk yaptığı elinin parmak uçlarıyla tekdüze bir ritimle kapıya vurdu. Kapı açıldı. Sedat içeri girerken kapının üstündeki kameranın kendisini izlediğini fark etti. Kapının arkasında kimse yoktu, içeriden basılan bir düğmeyle açıldığını anladı.

Odanın, dışarıdaki loş koridorla ya da üstündeki pavyonla ilgisi yoktu. Ortadaki beyaz, deri koltuk takımlarda karşılıklı oturmuş iki adam kendisini bekliyordu. Ahşap

masa ve arkasındaki dolap ince bir zevkin ürünü olarak, işçiliği ve parlaklığıyla dikkatini çekti.

Sedat heyecanını göstermemeye çalışarak yaklaştı adamlara. Genç olanı ayağa kalkarken, yaşlı adam acele etmedi. Tokalaştılar. Sedat, Okan'ın gösterdiği yere, ikili koltuğa oturdu.

Yaşlı adamın önünde kristal bir bardak vardı. Sedat, bardağın içinden yayılan sert kokuyu alabiliyordu. Faysal sanki daha yakışıklı ya da yapılı birini bekler gibiydi. Küçümseyen bakışlarını değiştirmeden Sedat'ı uzun uzun inceledi. Havada asılı gerginlik, Okan'ın sözleriyle biraz olsun dağıldı.

“İsteyeceğimiz hizmet, bizim çalışma alanımıza girmez. Ancak şartlar değişiyor, iş yaptığımız insanları, çözüm ortaklarımızı, müşterilerimizi tanımamız, memnun etmemiz gerekiyor. Ticari işlerimizi yürütebilmemiz için değişimi dikkate almak zorundayız. Rakiplerimizi de en az müşterilerimiz kadar iyi tanımalıyız.”

Çalışma alanı, çözüm ortağı, müşteri memnuniyeti gibi tanımlamalar, Sedat için kitabi sözlerdi. Genç adamın kullandığı dilin, aldığı akademik eğitimden kaynaklandığına karar verdi; babasının pavyonunda staj yapıyor olmasının kaçınılmaz sonucu olduğuna.

“Galerici Rifat, sizin ihtiyaç duyulan her şeyi bulabileceğinizi söyledi.”

Sedat arkasına yaslanarak, rahat davranmaya çalışsa da tedirginliği sesine yansıyordu. Yeraltında adı duyulmuş adamlarla daha önce de çalışmıştı ancak bu kadar büyük adamların dünyasında olmamış, koltuklarında oturmamıştı. Bu dünyada yanlış yapma lüksünün olmadığını, şüphe uyandırması hâlinde bile tarifsiz acılar çekerek öleceğini biliyordu.

İş yaptığı adamlar ne kadar büyürse kendisinin de o kadar büyüyeceğinin farkındaydı.

“Rıfat Abi’yle çok çalıştık. Doğrudur. Ben tedarikçiyim. Müşteri ister, ben bulurum. Onlar yeter ki istesin. Para kazandığım sürece ne istedikleri beni ilgilendirmez. Yalnızca bulmakla ilgilenirim. En kısa zamanda, en kalitelisini, en hesaplısını sunarım.”

Sedat kendinden ne kadar emin gözükse de yaşlı adamla göz göze geldiğinde bastırmaya çalıştığı korkusu yükseliyordu. Nezarethanede dayak atan polislerin ya da cezaevindeki acımasız mahkûmların böyle baktıklarına şahit olmamıştı. Adam ona iğrenç bir şeye bakar gibi bakıyordu. İsteddiği anda ayağının altına alıp ezebileceği bir böceğe bakar gibi.

Genç adam yeniden söze başladı. Babasının yanında sürekli konuşuyor olmasının Sedat’a göre iki nedeni vardı. Aklından seçenekleri geçirirken, Okan’ın söylediklerini de kaçırmıyor, pür dikkat dinliyordu.

Birinci seçeneğe göre kurt artık ihtiyarlamıştı ve yavaş yavaş işleri oğluna devrediyordu. Bir gözetmen edasıyla yalnızca izliyor, bir nevi onursal başkanlığa çekiliyordu. İkinci seçeneğe göreyse kendisinden istenilen hizmet, yaşlı kurdun değil, oğlunun fikriydi ve o bunu onaylamıyordu. Doğabilecek sonuçlarından emin değildi. Sunulacak hizmetin, bir gün, bir biçimde ayaklarına dolanmasını, başlarına bela olmasını istemiyordu. Güvensizdi.

“Prensipite anlaştığımızı göre, size teslimatın yeri bildirecek. Çok fazla zamanımız yok. Hiçbir aksama istemiyoruz. Gizliliği konuşmamıza gerek olmadığını düşünüyorum.”

Sedat kendinden emin bir sesle karşılık verdi.

“Hiç kuşkunuz olmasın.”

“Mesele yok o hâlde.”

Yaşlı kurt ilk kez söze girdi, oğluna, “Yukarıya bildir” dedi. “Ağırlasınlar konuşumuzu. Bu akşam misafirimiz olsun” diyerek görüşmeyi sonlandırdı.

Sedat ayağa kalktı. Kapıya yönelirken yaşlı kurdu de-

ğerlendiriyordu. Pavyonunda ağırlayarak değer verdiğini gösteriyor, öte yandan içtiği viskiden ikram etmeyerek aynı seviyede olmadıklarını yüzüne vuruyordu. Gülümsedi. “Kurt işi biliyor” dedi kendi kendine. Kapının önüne geldiğinde, Okan’ın sesi üzerine geri döndü.

“Vale, torpido gözüne bir zarf koydu. İş bitirin. Gerisini alın.”

Sedat başını “olur” anlamında salladı. Genç adamın elindeki küçük kumandaya bastığını gördü, kapı açıldı.

Sedat’ın ardından kapı yine kumanda aracılığıyla kapandı. Faysal bakışlarını oğluna çevirdi.

“Umarım Rıfat bu adama gereğinden fazla güvenmiyor. İş eline yüzüne bulaştırırsa, sıçrayan leke ip olur, hepimizin boğazına dolanır.”

Okan çalışma masasının arkasındaki dolabı açtı. Kristal bardağa Bourbon koyarak masaya oturdu.

Oğlundan yorum gelmeyince, Faysal sözlerini sürdürdü.

“Bir ihaleyi istiyorsak, adamı pavyonda ağırlardık, cebine para koyar, işimizi satın alırdık. Olmadı bir-iki gözdağı verir, tehdit ederdik. Şimdi bilmediğimiz sularda yüzüyor, masumların kanını elimize bulaştırıyoruz. Bundan hiç ama hiç hoşlanmıyorum. Eskiden böyle değildi.”

Oğlu gülümseyerek cevapladı. “Haklısın baba” dedi. “O eskidendi. Şimdi kayıt zamanı. Teknoloji var. Neden kullanmayalım? İşadamı olmak istiyorsak, kaldırım mafyası gibi davranamayız.”

“Hırsların beni korkutuyor.”

“Merak etme. Hırslarımın aklımın önüne geçmesine izin vermem. Yine aynı şeyi yapıyoruz. İnsanların zaaflarından yararlanıyoruz. Siz korkutuyordunuz. Bizse kaydediyoruz. Sonuç aynı. Şantaj. Yalnızca şekli değişti. Buna ayak uydurmak zorundayız. Hepsi bu. Ya yeni kuralları öğreneceğiz ya da oyunun dışında kalacağız.”

“Neymiş o yeni kural?”